Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător – Holevițcaia Liudmila
Dosarul nr. 3a-1226/25
2-23027697-02-3a-09042025

D E C I Z I E

04 iunie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Dașchevici Grigore și Cașcaval Andrei
Grefier Gonciar Elena

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Palancica Victor în numele lui *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 20 noiembrie 2024, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, cu privire la anularea deciziei nr. 6114/22/DAI din 01 noiembrie 2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă :

Circumstanțele cauzei

La 22 februarie 2023, ***** prin intermediul avocatului Palancica Victor, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 6114/22/DAI din 01.11.2022 emisă de Direcția azil și integrare a Biroului migrație și azil, ca ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor legii și obligarea Direcției azil și integrare a Biroului migrație și azil să-i acorde protecție internațională.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că prin decizia nr. 6114/22/DAI din 01.11.2022 emisă de Direcția azil și integrare (DAI) a Biroului migrație și azil, a fost decisă neacordarea azilului Ostapchuk Iuliei.

Indică autorul acțiunii că decizia i-a fost comunicată la 02.02.2023.

Explică reclamanta că, este născută la data de ***** în Republica *****, în regiunea *****, fiind obligată și mutată forțat cu traiul în Federația Rusă. S-a stabilit cu traiul în or. *****, este de naționalitate rusă, dar are mai multe rude apropiate în Ucraina.

În cadrul interviului, reclamanta a invocat că motivul care a stat la baza plecării din Federația Rusă a fost faptul că la data de 24 februarie 2022, după invazia Federației Ruse asupra teritoriului Ucrainei, ea împreună cu mai multe persoane au ieșit la un protest pașnic împotriva invaziei armatei ruse, fiind îngrijorată de soarta rudelor sale din Ucraina, iar la puțin timp a fost reținută de organele de forță și încarcerată într-un izolator cu mai multe persoane.

Relatează că în izolator au fost ținuți toată noapte, în frig și au dormit pe ciment jos, nu li s-a permis să sune sau să anunțe pe nimeni, nu au fost hrăniți, au fost bruscați, unii chiar loviți și colaboratorii poliției s-au comportat cu ei foarte agresiv. A doua zi au fost duși în fața unui judecător, fără a-i asigura prezența unui avocat, i-au stabilit o pedeapsă sub formă de amendă pe motiv că au încălcat normele de sănătate publică.

Remarcă reclamanta că după acest eveniment soarta ei s-a schimbat brusc, fiind urmărită și amenințată pentru poziția ei pe care o avea împotriva războiului.

Mai mult ca atât, la data de ***** la ea la domiciliu s-au prezentat mai mulți bărbați care au intrat abuziv, din nou având un comportament agresiv și i-au înmânat o citație prin care i-a fost adusă la cunoștință că urmează să se prezinte la data de 04.05.2022, la comisariatul de poliție al MAI a Rusiei al or. *****, în legătură cu examinarea materialului nr. *****.

Ulterior deplasându-se la adresa indicată și fiind asistată de un avocat, au intrat în incinta comisariatului unde anchetatorul i-a comunicat că în privința ei a fost depusă o plângere, prin care se invocă că aceasta la data de 24.02.2022 a incitat la ură și la uciderea cetățenilor Federației Ruse. Colaboratorii de poliție prezenți încercau să o împingă în izolator, amenințând-o cu închisoarea. La solicitarea avocatului de a prezenta careva înscrisuri referitor la cauza penală în care ea figura, anchetatorii i-au refuzat, spunând că la această etapă este prematur să elibereze careva acte, la ce avocatul a solicitat cel puțin actele necesare pentru audierea ei, la care la fel i s-a refuzat.

Subliniază faptul că, tot atunci, împreună cu avocatul au ieșit din comisariatul de poliție, la care ultimul i-a comunicat că împotriva ei este fabricată o cauză penală și riscă să fie închisă și ar fi bine dacă are posibilitatea să părăsească țara.

Astfel, peste două zile, la data de *****, *****și-a lăsat toate bunurile, lucrul și familia și a plecat din țară cu speranța să ajungă la rudele din Ucraina.

Relevă că dat fiind faptul că, nu exista conexiune directă cu Ucraina, *****a aterizat în Chișinău cu avionul din Istambul și cu autocarul a încercat să plece în

Ucraina, însă din motiv că este cetățean al Federației Ruse, nu i s-a permis intrarea pe teritoriul Ucrainei fără a-i explica motivul.

Reiterează reclamanta că a încercat de trei ori să intre în Ucraina, însă de fiecare dată era alungată de vameșii ucraineni.

Pe cale de consecință, *****a solicitat oferirea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, deoarece dacă s-ar întoarce la moment în Federația Rusă ar risca să fie condamnată politic, unde ar fi supusă persecutărilor și tratamentelor inumane, fiindu-i pusă viața în pericol.

Mai relatează că nu a plecat din Federația Rusă în căutarea unei vieți mai bune, dar a plecat constrânsă de situația creată, chiar dacă avea un serviciu bine plătit, o viață decentă și un apartament. Nu a lăsat totul pentru a trăi într-un centru de refugiați, fără salariu și condiții de trai.

Tine să mai menționeze că nu dorește să revină în țara de origine, deoarece în cazul întoarcerii sale riscă să fie arestată pentru critica adusă împotriva agresiunii.

În conformitate cu prevederile alin.2 art. 43 al Legii privind azilul, la examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

În corespundere cu prevederile art. 42 al Legii privind azilul, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 48 al Legii privind azilul, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

Reclamanta mai face trimitere și la art.19 din Constituția Republicii Moldova, cetățenii străini și apatrizii au aceleași drepturi și îndatoriri ca și cetățenii Republicii Moldova, cu excepțiile stabilite de lege. Cetățenii străini și apatrizii pot fi extrădați numai în baza unei convenții internaționale, în condiții de reciprocitate sau în temeiul hotărârii instanței de judecată. Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Potrivit prevederilor art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951: interdicția de expulzare și returnare 1. Nici un stat contractant nu va expulza sau returna, în nici un fel un refugiat peste frontierele teritoriilor unde viaţa sau libertatea sa ar fi amenințate pe motiv de rasa, religie, naționalitate, apartenența la un anumit grup social sau opinii politice.

În conformitate cu prevederile art. 17 al Legii nr. 270 privind azilul în RM, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Concluzionează reclamanta că în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzută de art. 42 al Legii nr. 270, cât și informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine, impuse de art. 43, dar și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270.

În drept autorul invocă, că decizia contestată este pasibilă anulării, deoarece este ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor Legii 270 „Privind azilul în Republica Moldova”.

Reclamanta își întemeiază acțiunea pe prevederile art.art.17, 61 ale Legii nr.270 privind azilul, art.art.189, 191, 196, 209, 211, 212 Cod administrativ, art.art.166, 277, 278 Cod de procedură civilă.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru 20 noiembrie 2024, acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, cu privire la anularea deciziei nr. 6114/22/DAI din 01 noiembrie 2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 18 decembrie 2024, ***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Palancica Victor, a înaintat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru, din 20 noiembrie 2024, iar la 18 februarie 2025, a înregistrat cererea de apel motivată împotriva hotărârii instanței de fond, prin care a solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, reprezentantul apelantului a invocat argumente de fapt și a indicat norme legale similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, indicând suplimentar că, de către apelantă au fost prezentate suficiente probe ce ar demonstra temerea bine-întemeiată pe care o are de a se întoarce în țara de origine. Însă, cu părere de rău de către instanța de fond nu au fost luate în

considerație argumentele apelantei şi nici probele demonstrate, fiind reţinute doar argumentele declarative expuse de către reprezentantul părții pârâte.

Termenul de declarare a apelului

Potrivit art. 232 alin. (1) și (2) Cod administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din lucrările dosarului rezultă că, dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat la 20 noiembrie 2024, apelul nemotivat fiind declarat la 18 decembrie 2024, la 03 februarie 2025, instanța de fond a expediat părților în proces, prin intermediul poștei terestre, copia hotărârii motivate, fiind recepționată de către reprezentantul apelantei, avocatul Palancica Victor la 07 februarie 2025, iar la 18 februarie 2025, avocatul Palancica Victor a prezentat motivarea cererii de apel, astfel Completul constată că, termenul de atac al actului judecătoresc a fost respectat.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, reprezentantul apelantei, avocatul Palancica Victor a susținut cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului, Grosu Iulia, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Apelanta ***** nu s-a prezentat din motive necunoscute instanței, deși procedura de citare legală a fost respectată.

Astfel, în temeiul art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, coroborat cu art. 218 Cod administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa părților absente.

Aprecierea instanței de apel

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar apreciază apelul declarat ca fiind neîntemeiat și care urmează a fi respins din următoarele considerente.

În materie de drept, potrivit art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal

admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și dosarul administrativ se atestă că, Ostapchuk Iulia, s-a născut la data de ***** în reginea *****, Republica *****și este cetățeana Federației Ruse. Este de naționalitate rusă și de religie creștină. În susținerea identității sale, solicitanta a prezentat la Direcția azil și apatridie pașaportul național nr. *****, eliberat la*****

La 12.05.2022, reclamanta ***** a depus cerere de azil (f.d. 4 dosar administrativ).

La 01.11.2022, Direcția azil și integrare a BMA al MAI, a emis decizia nr. 6114/22/DAI din 01 noiembrie 2024 de respingere a cererii de azil (f.d. 11-15).

Decizia a fost notificată reclamantei la 02.02.2023 (f.d. 10).

Respectând termenul de înaintare a acțiunii în contencios administrativ, prevăzut de art. 209 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, reclamanta *****și-a realizat dreptul său la acțiune la 22.02.2023, în interiorul termenului de 30 de zile prevăzut de lege.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că, potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – decizia Direcției Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație nr.6114/22/DAI din 01 noiembrie 2024, constituie act defavorabil reclamantei, întrucât prin actul respectiv ultimei i-a fost refuzată cererea de azil.

Din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt,

din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă

sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Prevederile art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 stipulează că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere

bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1)-(7) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție; Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova; Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv; Nu se admit cereri colective; În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal; În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui; În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar și interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 60 alin. (1)-(5) din Lege, după intervievarea solicitantului de azil, în baza informației pregătite de Direcția azil și integrare, șeful acestei direcții emite una din următoarele decizii: a) recunoașterea statutului de refugiat; b) acordarea protecției umanitare; c) respingerea cererii de azil; Decizia privind acordarea

protecției umanitare va cuprinde și motivele nerecunoașterii statutului de refugiat; Orice decizie a Direcției azil și integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poștală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie; În cazul acordării unei forme de protecție, Direcția azil și integrare informează beneficiarul despre drepturile și obligațiile sale; În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul și termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum și obligația de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantei *****.

Cu referire la aspectul elucidat în pretențiile reclamantei/apelante, și anume temerea sa de a se întoarce în țara de origine - Federația Rusă, din motiv că are probleme cu autoritățile statului ca urmare a participării la protestele antiguvernamentale, precum și critica adusă autorităților statului, fapt pentru care riscă să fie persecutată, Completul conchide că aceste circumstanțe nu se încadrează în condițiile art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil și nu constituie un criteriu pentru a fi recunoscut refugiat.

Respectiv, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, or, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

Mai mult, instanța de apel menționează că, din declarațiile solicitantului de azil, acesta a plecat din Federația Rusă urmare a unui dosar penal deschis pe numele său și respective se teme pentru viața sa.

De asemenea, instanța de apel reiterează faptul că, pretențiile înaintate prin acțiunea în cauză, se fundamentează inclusiv pe temerea lui ***** de a se întoarce în țara de origine – Federația Rusă, pe motiv că nu susține și nu este de acord cu

politica agresivă, invazivă și de nerespectare a drepturilor omului, abordată de Federația Rusă la nivel de stat și faptul că împreună cu mai multe persoane au ieșit la un protest pașnic împotriva invaziei armatei ruse, fiind îngrijorată de soarta rudelor sale din Ucraina.

Cu referire la acest subiect, este de menționat că potrivit pct. 80 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate.

Se presupune, de asemenea, faptul că astfel de opinii au ajuns la cunoștința autorităților sau îi sunt atribuite de către acestea solicitantului.

La fel, pct. 83 din același Manual, statuează că, solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara sa de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsirea țării. El ar fi putut să-și ascundă opiniile politice și să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuție. Totuși, simplul fapt de a refuza să se pună sub protecția guvernului său, ori refuzul de a se întoarce, pot dezvălui adevărata stare de spirit a solicitantului și pot conduce la temerea de persecuție.

În astfel de circumstanțe, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa.

Or, nici în prima instanță și nici în instanța de apel, reclamanta/apelantă ***** nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente că, odată revenind în țara sa de origine, ar putea fi supus persecuțiilor sau altor vătămări grave, bazate pe faptul dezacordului său cu politica abordată de Federația Rusă.

Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951(în continuare, Convenție), în art.1 definește termenul de ”refugiat”, potrivit căruia, pentru scopurile prezentei convenții, termenul de refugiat se va aplica oricărei persoane: (2) care, în urma unor evenimente survenite înainte de 1 ianuarie 1951 și unor temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se afla în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. În cazul unei persoane care are mai multe cetățenii, expresia țara a cărei cetățenie o are vizează fiecare dintre țările a cărei cetățenie o are. Nu va fi considerată ca lipsită de protecția țării

a cărei cetățenie o are orice persoană care, fără un motiv valabil întemeiat pe o teamă justificată, nu a solicitat protecția uneia dintre țările a cărei cetățenie o are... Se subînțelege totuși că dispozițiile prezentului paragraf nu se vor aplica oricărui refugiat menționat în paragraful 1 al secțiunii A din prezentul articol, care poate invoca, pentru a refuza protecția țării a cărei cetățenie o are, motive imperioase ce se referă la persecuții anterioare. Dispozițiile acestei convenții nu vor fi aplicabile persoanelor despre care ar exista motive serioase sa se creadă: a) că au comis o crimă contra păcii, o crimă de război sau o crimă contra umanității, în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții cu privire la aceste crime; b) că au comis o crimă gravă de drept comun în afara țării de primire, înainte de a fi admise în aceasta ca refugiați; c) ca s-au făcut vinovate de acțiuni contrare scopurilor și principiilor Națiunilor Unite.

Potrivit art. 2 din Convenție, orice refugiat are, față de țara în care se află, obligații care comportă, în special, datoria de a se conforma legilor și regulamentelor, precum și măsurilor luate pentru menținerea ordinii publice.

Complementar, instanța susține că din circumstanțele elucidate, nu s-au constatat temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, or, cele invocate de către solicitantul de azil, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

De altfel, instanța de judecată poate acorda protecție internațională, doar atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, ***** nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că, autoritățile naționale din țara de origine a lui *****, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantei/apelante, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Suplimentar, instanța de apel reiterează că în cadrul procedurii administrative, ***** nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supusă condamnărilor în țara sa de

origine, precum și că în privința lui ar fi fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, care ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Suplimentar, în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

De asemenea, apelanta nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine (Rusia) ar fi efectul unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea organelor oficiale, or, acesta nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

În altă ordine de idei, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În urma analizei condiției existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției, din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau

de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

Totodată analizând și incidența vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, din circumstanțele elucidate în decizia contestată în coroborare cu declarațiile apelantului, acesta nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

În speță, autoritatea publică pârâtă a manifestat buna credință și diligență impusă de lege și a examinat cererea reclamantei și din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art.45 alin.(3) din Legea nr.270/18.12.2008, însă nu a putut să emită o decizie favorabilă reclamantului, deoarece: nu se identifică existența riscului serios de tortură, tratamente/pedepse inumane sau degradante sau amenințări grave și individuale la adresa vieții sau integrității corporale a reclamantului; solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească Federația Rusă în mod forțat, circumstanțe, în baza cărora autoritatea publică pârâtă corect a ajuns la concluzia că cererea lui ***** nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, respectiv pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Însă, nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, nu s-a constatat admiterea încălcărilor la emiterea actelor administrative contestate,

legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul de refugiat, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are" la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitanta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo. În acest sens apreciază autoritatea publică pârâtă că, nu rezultă existența unei temeri întemeiate. Totodată, s-a apreciat că solicitanta de azil a părăsit țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce constată faptul că dânsa nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național.

Astfel, potrivit pct.106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Mai mult ca atât, e de menționat că solicitanta a invocat că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că nu are un loc de trai și de muncă, acest motiv este calificat ca un motiv economic.

Potrivit Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților pct. 62 un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. Ea se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

De asemenea, s-a stabilit că dânsa nu a identificat nici un motiv imperios de temere. Se mai face referire la DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe

sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

E de menționat că, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

În context, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, iar instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor.

De altfel, Completul consideră irelevante aspectele reflectate în rapoartele internaționale la care se face referire în cererea de chemare în judecată și, respectiv, cererea de apel, or, pe lângă faptul că acestea nu elucidează careva împrejurări care o vizează nemijlocit pe *****, este de subliniat că, apelanta nu a demonstrat că în Federația Rusă acesta a fost membru sau face parte în prezent dintr-un partid politic, care ar putea avea urmări grave în privința ultimei.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, utilizând calea de atac - apelul, ***** nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, ce au fost dezbătute și corect respinse.

Finalmente, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de

contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de avocatul Palancica Victor în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, 20 noiembrie 2024.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Dașchevici Grigore

Cașcaval Andrei